

τος τῶν ἐλλήνων προσφύγων ἐν Ἰταλίᾳ, ἰδίᾳ δὲ ἡ τοῦ Μάρκου Μουσούρου. Τὸ τελευταῖον δὲ τοῦτο σύγγραμμα ἔγραψεν ὀρμηθεὶς ἐκ τοῦ συγγράμματος τοῦ Egger *Ὁ Ἑλλητισμός ἐν Γαλλίᾳ*.

Ὁ Διδότος ὑπῆρξεν ὡσαύτως εἰς τῶν σπουδαιοτέρων θεμελιωτῶν τοῦ ἐν Παρισίοις συλλόγου πρὸς ἐνθάρρυνσιν τῶν Ἑλληνικῶν γραμμάτων ἐν Γαλλίᾳ.

Τὸ φίλεργον τοῦ ἀνδρὸς τούτου καὶ ἡ φιλομάθεια ἔσχον τελευταῖον ἐπιφανῆ ἀνταμοιβήν, διότι ἡ Ἀκαδημία τῶν ἐπιγραφῶν καὶ τῶν καλῶν τεχνῶν, ἔχουσα ὑπ' ὄψιν τὰ φιλογολικὰ ἔργα τοῦ ἀνδρὸς, ἐκάλεσεν εἰς ἀντικατάστασιν τοῦ Cherrier τῷ 1872, ἀλλὰ τῆς ἀνταμοιβῆς ταύτης καὶ τῆς χαρᾶς δὲν ἀπῆλαυσεν ἐπὶ μακρὸν, διότι ὁ θάνατος ἀνῆρπασεν αὐτὸν τῇ 22 Φεβρουαρίου 1876, ἄγοντα τὸ 86 ἔτος τῆς ἡλικίας του καὶ τὸ 66 τῆς ἀσκήσεως τοῦ ἐπαγγέλματος του.

Κατὰ τὴν κηδείαν του συνέρρουσεν ἄπειρον πλῆθος ὅπως κηδεύσῃ ἄνδρα εὐεργετικὸν, λόγιον, μετριοφρονα, ἔμπορον εὐθὺν καὶ ἔντιμον. Ἡ ἐν Παρισίοις ἑλληνικὴ κοινότης ἐκόμισε τῷ νεκρῷ στέφανον, ὁ δ' ἐπιτετραμμένος τῆς Ἑλλάδος ἐν Παρισίοις Δεληγιάννης ἐκράτει μίαν τῶν ταινιῶν τοῦ φερέτρου, καὶ ἀνέμνησε δι' ὀλίγων ἐπιταφίων λέξεων τὰς ὑπὲρ τῆς Ἑλλάδος ὑπηρεσίας τοῦ ἀνδρὸς. Ἡ ἑλληνικὴ κυβέρνησις, μαθοῦσα τὸν θάνατον τοῦ φιλέλληρος, ἐπεφόρτισε τὸν ἐπιτετραμμένον νὰ ἐκφράσῃ ἐκ μέρους αὐτῆς καὶ τοῦ ἑλληνικοῦ ἔθνους συλλυπητήρια εἰς τὴν οἰκογένειαν τοῦ θανόντος.

Καὶ πολὺ ὅμως πρότερον τὸ ἑλληνικὸν ἔθνος, τὸ μηδέποτε ἐπιλανθανόμενον τῶν χορηγηθεισῶν αὐτῷ εὐεργεσιῶν, εἶχεν ἐκδηλώσει τὴν εὐγνωμοσύνην του πρὸς τὸν Ἀμβρόσιον Φ. Διδότον δι' ἐνθουσιώδους ὑποδοχῆς, ἣν παρεσκεύασεν αὐτῷ ἐπισκεφθέντι τῷ 1839 μετὰ τῆς γυναικὸς του τὰς Ἀθήνας, ἃς ἐπανεβόλεπε μετὰ 20 ἔτη ἀπὸ τῆς πρώτης αὐτοῦ περιηγήσεως· ὕστερον δὲ εἰς μίαν τῶν ὁδῶν τῶν Ἀθηνῶν ἐδόθη τὸ ὄνομα ὁδὸς Διδότου. Εἶχε δὲ ἀπονεμῆθῃ εἰς αὐτὸν ἀπὸ τοῦ 1835 ἔτι ἔτους καὶ τὸ ἑλληνικὸν παράσημον τοῦ χρυσοῦ Σταυροῦ τῶν ἱπποτῶν τοῦ Σωτῆρος.

Α. ΜΗΛΙΑΡΑΚΗΣ.

ΔΗΜΩΔΕΙΣ ΠΑΡΟΙΜΙΑΙ ΚΑΙ ΠΑΡΑΓΓ. ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΜΗΝΩΝ ΤΟΥ ΕΤΟΥΣ

ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ

Ὁκτώβρι καὶ δὲν ἔσπειρες· ὁκτὼ σωροὺς δὲν ἔκαμες.

Ὁ Ὁκτώβριος θεωρεῖται ὁ καταλληλότετος μὴν πρὸς σπορὰν τῶν πρώτων δημητριακῶν καρπῶν, ἡ δὲ ἀργότερον γενομένη σπορὰ εἶναι, κατὰ τὴν παροιμίαν, ἄγονος.

*
Τ' ἀγίου Λουκᾶ, σπείρε τὰ κουσιά.

Ἡ ἑορτὴ τοῦ ἀγίου Λουκᾶ τελεῖται τὴν 18 Ὀκτωβρίου.

*

Τὸ καλοκαίρι τ' αἰ Δημητριοῦ,

ἢ :

Ἀι Δημητράκη, μικρὸ καλοκαίρι.

Οὕτως ἀποκαλοῦνται ὀλίγαι ἡμέραι πρὸ καὶ μετὰ τὴν ἑορτὴν τοῦ ἀγίου Δημητρίου (26 Ὀκτωβρίου), καθ' ἃς ὁ καιρὸς εἶναι εὐδαίμων καὶ σχεδὸν θερινός. Αἱ ἀλκυονίδες ἡμέραι τῶν ἀρχαίων. Κατὰ τὴν ἑορτὴν τοῦ ἀγίου Δημητρίου οἱ ποιμένες μεταβαίνουν εἰς τὰς χειμερινὰς αὐτῶν νομὰς, ἃς καταλείπουν κατὰ τὴν ἑορτὴν τοῦ ἀγίου Γεωργίου (23 Ἀπριλίου).

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

* Τὸ λαλεῖν πολλὰ καὶ καλῶς εἶνε τοῦ εὐφυοῦς πλεονέκτημα· τὸ λαλεῖν ὀλίγα καὶ καλῶς, χαρακτηριστικὸν τοῦ φρονίμου· τὸ λαλεῖν πολλὰ καὶ κακῶς, ἐλάττωμα τοῦ ἀδολέσχου· τὸ λαλεῖν ὀλίγα καὶ κακῶς, χαρακτηριστικὸν τοῦ ἀνοήτου. (Larochevoucauld.)

* Μισσητὴς ἐλευθερίας δὲν ἐφάνη κανεὶς ἀκόμη εἰς τὸν κόσμον· διότι ἡ ἐλευθερία εἶναι αἴσθημα ῥιζωμένον εἰς ὅλων τὰς ψυχὰς ἀπὸ τὸν ὅστις μᾶς ἔπλασεν αὐτεξουσίους· ἀλλ' ἀπὸ τοὺς ἐπ' ἀγγελομένους φίλους αὐτῆς ὀλίγοι τὴν γνωρίζουν. Ἄλλοι τὴν ἐπιθυμοῦν διὰ μόνους ἑαυτούς· ἄλλοι τὴν συγχέουν μὲ τὴν ἀκολασίαν, νομίζοντες ἐλευθερίαν τὴν θρασυτητα νὰ μὴ σέβωνται τοὺς νόμους, μηδὲ νὰ πείθωνται εἰς τοὺς ὑπηρέτας τῶν νόμων, τοὺς ἄρχοντας. Ἄν ἐδιδάσκοντο παιδιόθεν εἰς τὰ σχολεῖα τὴν ἐπιστήμην αὐτῆς, ἤθελαν καταπεισθῆναι ὅτι ἡ ἀληθινὴ ἐλευθερία περιέχεται εἰς τὰ ὀλίγα ταῦτα λόγια. «Ἀνθρώπων μηδενὸς μήτε τύραννον μήτε δοῦλον ἑαυτὸν καθιστάναι.» (Κοραῆς.)

Ο ΨΑΡΑΣ ΚΑΙ Η ΒΑΡΚΟΥΛΑ ΤΟΥ

Φύσα, φύσα, ζεφυράκη,
Μὲ φτερούγα δροσερή,
Φύσα, φύσα τὸ πανάκι
Τῆς βαρκούλας μου καὶ σύ.

Καθὼς σχίζουν τὰ κουσιά μου
Τ' ἀσημέχυντα νερά,
Τρέχα, σὺ περιστέρα μου,
Ἐ τοῦ πελάου τὴν ἀγκαλιά...

Δὲν γυρεύ' ἐγὼ ὁ καυμένος
Ἀπ' τὸν κόσμο θησαυροὺς,
Πλούσιος εἶμαι, εὐτυχισμένος
Νὰ ψαρεύω ἔς τοὺς γιालούς.

μενον. Δὲν συμφέρει ἐπομένως νὰ θερμαίνωμεν τεχνητῶς τὸν κοιτῶνα, ἢ νὰ τηρῶμεν ἐν αὐτῷ ἀνημμένην λυχίαν, ἢ φυτὰ, ἢ ἄνθη, ἢ ζῶα κ.τ.λ. Τὰ δὲ παραπετάσματα τῆς κλίνης διαμενέτωσαν ἀνοικτά.

Τὰ παιδιά καὶ οἱ ἑφηβοὶ δέον νὰ κοιμῶνται ἐπὶ σκληρᾶς στρωμνῆς· οἱ διάγοντες καθεστηκότα βίον, καὶ μάλιστα ὅταν παρῆλθεν ἡ παιδικὴ αὐτῶν ἡλικία δύνανται νὰ κοιμῶνται ἐπὶ μαλακωτέρας στρωμνῆς. Ἀπασῶν δὲ τῶν στρωμνῶν προκριτωτέρα ἐστὶν ἡ διὰ τριχῶν καὶ ξηρῶν φυτικῶν οὐσιῶν πεπληρωμένη, ἥτοι φύλλων ἀραβοσίτου, ἀχύρου ἐκ βρώμου, φύλλων πτέριδος κ.τ.λ. Δέον ὅμως ὅπως ἀλλάσσονται αἱ φυτικαὶ αὗται οὐσίαι δις τοῦλάχιστον τοῦ ἔτους. Αἱ διὰ πτίλων πεπληρωμέναι στρωμναὶ εἰσὶν ἐπιβλαβεῖς· τὰ προσκεφάλαια ἔστωσαν ἐπίσης σκληρά, ὑψηλὰ κατὰ τὴν ἀνάγκην καὶ ἐκ τριχῶν πεπληρωμένα. Τὰ ὑφάσματα δι' ὧν καλύπτομεν ἐν ὕπνῳ τὸ ἡμέτερον σῶμα, ἥτοι ἐφαπλώματα καὶ τὰ τοιαῦτα, ἔστωσαν θερμὰ ἀναλόγως τῆς ὥρας τοῦ ἐνιαιτοῦ καὶ ἐλαφρὰ συνάμα, τὰ δὲ ἐνδύματα μεθ' ὧν κατακλινόμεθα δέον νὰ μὴ συσφίγγωσιν οὐδὲν τοῦ σώματος μέλος. Πρέπει νὰ ἐκθέτωμεν καθ' ἑκάστην εἰς τὸν καθαρὸν ἀέρα καὶ τὸν ἥλιον τὰς στρωμνάς, τὰ ἐφαπλώματα, τὰς σινδόνας καὶ τὰ λοιπὰ ὑφάσματα τὰ χρησιμεύοντα ἐν ὥρᾳ ὕπνου κ.τ.λ.

Κατὰ τὰ δύο πρῶτα τῆς ἡλικίης ἔτη οὐδόλως συμφέρει νὰ μεταχειρίζομεθα τὰς διὰ μαλίων, καὶ μάλιστα τὰς διὰ πτίλων, πεπληρωμένας στρωμνάς· καθότι, πλὴν τῶν λοιπῶν ἐν τῷ περὶ ἐνδυμάτων κεφαλαίῳ ἐκτεθέντων λόγων, δυσκόλως δυνάμεθα νὰ τηρήσωμεν ταύτας ἀρκούντως καθαρὰς· ἄλλως τε δέον ὅπως συνειθίζωμεν ἀπὸ τῆς νηπιακῆς αὐτῆς ἡλικίας μετὰ τῶν ἐνισχυουσῶν τὴν κρᾶσιν ἐξέω. Ἡ κλίνη τοῦ παιδὸς πρέπει νὰ ἔχῃ τοιαύτην θέσιν εἰς τὸν κοιτῶνα, ὥστε τὸ φῶς νὰ προσπίπτῃ εἰς ταύτην ἐκ τῶν πρόσω. Τὰ παιδιά πρέπει νὰ κοιμῶνται μετὰ γυμνῆς τῆς κεφαλῆς ἢ τοῦλάχιστον ἐλαφρῶς μόνον ἔχοντα κεκαλυμμένην αὐτήν· οὕτω προλαμβάνομεν τὰς ἀμυγδαλίτιδας, τὰς ὀδονταλγίας, τὰς ὀφθαλμίας καὶ λοιπὰ νοσήματα, εἰς τὰ ὁποῖα ὑπόκεινται τὰ συνεισίσταντα μετὰ κεκαλυμμένης τῆς κεφαλῆς, καὶ ἀναγκαζόμενα τυχαίως ν' ἀποκαλύψωσι ταύτην. Ἡ κακίστη συνήθεια τοῦ καλύπτειν τὴν κεφαλὴν τῶν παιδίων διὰ θερμῶν καλυπτρῶν, προκαλουσῶν τὴν ἐφίδρωσιν τοῦ μέρους αὐτοῦ τοῦ σώματος, ἐστὶ τὸ κυριώτερον αἷτιον τῶν κατὰ τὸ μέρος αὐτὸ ἐξανθημάτων, προδιαθέτει δὲ καὶ εἰς ἐγκεφαλικὰς συμφορήσεις κ.τ.τ.

Ἐρωτηθεὶς ὁ Πυθαγόρας «πῶς δεῖ ἀγνωμονοῦσιν πατρίδι προσφέρεσθαι, ἀπεκρίνατο ὡς μητρί.»

ΠΡΑΚΤΙΚΑΙ ΓΝΩΣΕΙΣ

Ἡ κόπρος τῶν ἵππων ὡς τροφή τῶν βοῶν.

Πρὸ 150 ἐτῶν ἐν Σουηδίᾳ γηραιὸς τις γεωπότης εἶχε συμβουλευθεὶς νὰ δίδεται εἰς τὰς ἀγελάδας πρὸς τροφήν ἡ κόπρος τῶν ἵππων, ὅπως παράγῃσι πολὺ καὶ καλὸν γάλα. Ἡ συμβουλὴ αὕτη, προὖν μακρὰς πείρας, δὲν ἠξιώθη μεγάλης προσοχῆς. Νεωστὶ ὅμως ἐτέθη ἐν χρήσει ὑπὸ τοῦ Σβάρτζ ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ Ὁσγόδλανδ τῆς Σουηδίας καὶ παρήγαγεν ἐξαιρετὰ ἀποτελέσματα. Ὁ κτηματίας οὗτος, συμβάσης κατὰ τὸ 1868 παντελοῦς ἀκαρπίας, ἐνῷ ἡτοιμάζετο, ὅπως πάντες οἱ ἐκεῖ γεωπόνοι, νὰ ἐλαττώσῃ σπουδαίως τὸν ἀριθμὸν τῶν ἀγελάδων του, ἀνεμνήσθη τῆς συμβουλῆς περὶ τῆς χρησιμότητος τῆς ἵππειας κόπρου ὡς τροφῆς τῶν βοῶν, εἶχε δὲ καὶ αὐτὸς παρατηρήσει, ὅτι τινὲς τῶν βοῶν του ἔτρωγον ἐνίοτε ἵππειαν κόπρον, καίτοι ἦσαν κεκορεσμένοι τροφῆς. Ἀπεπειράθη λοιπὸν νὰ δώσῃ εἰς τὰς ἀγελάδας του τὴν νέαν ταύτην τροφήν καὶ παρετήρησεν, ὅτι τινὲς μὲν τούτων εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς, ἄλλαι δὲ μετὰ τινὰς δισταγμοὺς, ἐπὶ τέλους δὲ ὅλαι ἀνεξαιρέτως νύχαριστοῦντο ἐκ τῆς τροφῆς ταύτης· οὕτω δὲ κατάρθρωσε νὰ διατηρήσῃ τὰς ἀγελάδας του κατὰ τὴν ἀφορίαν τοῦ 1868, ἐξηκολούθησε δ' ἔκτοτε δίδων καθ' ἑκάστην εἰς αὐτάς ποσὸν κόπρου ἴσον πρὸς 1 $\frac{1}{2}$ ὀκλὰν ἀχύρου. Ἴππος δὲ καλῶς τρεφόμενος παρέχει καθ' ὅν χρόνον ἡσυχάζει εἰς 24 ὥρας κόπρον δυναμένην νὰ χρησιμεύσῃ διὰ πέντε ἀγελάδας. Κατὰ τὰ ἔτη καθ' ἃ ἡ τιμὴ τοῦ ἀχύρου αὐξάνει δύνανται νὰ γίνῃ ἐυδοκίμως χρήσις τῆς ἵππειας κόπρου. Ὁ Σβάρτζ δὲ λέγει, ὅτι εὖρε τὴν κόπρον ταύτην καὶ διὰ τὰ εὐφώρα ἔτη τόσον χρησίμον, ὥστε οὐδόλως παραιτεῖται αὐτῆς. Βεβαιῶν δὲ ὅτι οὐδέποτε παρετήρησε κατὰ τὴν χρῆσιν αὐτῆς βλαβερὰν ἐπίδρασιν οὔτε ἐπὶ τῆς ποιότητος τοῦ γάλακτος, οὔτε ἐπὶ τῆς υγείας τῶν ἀγελάδων.

Πρὸς τοὺς θέλοντας ν' ἀποπειραθῶσι τὴν χρῆσιν τῆς τροφῆς ταύτης διὰ τοὺς βόας, παρατηροῦμεν, ὅτι ἡ κόπρος ἀνάγκη νὰ συλλέγηται εἰς τὸν σταῦλον τῶν ἵππων καὶ νὰ δίδεται εἰς τοὺς βόας τὴν αὐτὴν ἢ τὴν ἐπομένην τὸ πολὺ ἡμέραν (πάντοτε πρόσφατος) μεμιγμένη μετ' ἄλλων τροφῶν ἢ ἀμιγῆς, πάντοτε ὅμως πεπασμένη διὰ μικροῦ ποσοῦ ἀχύρων. Κατ' ἀρχὰς πολλὰ ἀγελάδες δὲν θέλουσι νὰ φάγωσι· τότε δίδεται ὀλίγη κόπρος μετὰ πολλῶν ἀχύρων, μικρὸν δὲ κατὰ μικρὸν μεταβάλλεται ἡ ἀναλογία, αὐξανόμενου τοῦ ποσοῦ τῆς κόπρου. Παρατηρήθη δὲ, ὅτι πολλὰ ἀγελάδες τρώγουσιν αὐτὴν καὶ ὅλως ἀμιγῆ.

Σ. Μ.